

RETIRADA DELS EEUU D'AFGANISTAN

El 31 d'agost de 2021 sortia puntualment l'últim soldat americà de l'aeroport de Kabul, després de pràcticament 20 anys d'ocupació militar. Era la data límit de la treva concedida pels talibans perquè els EEUU retiresin completament les seves tropes de l'Afganistan. El militarista govern demòcrata estatunidenc seguia els passos de l'anterior govern republicà, en una demostració més que al marge de les intencions dels individus és la realitat material la que s'imposa.

Quin era l'objectiu que perseguien els EEUU amb l'ocupació de l'Afganistan el 2001?

"La lluita contra el terrorisme, alimentat pels mateixos gringos, té l'objectiu d'obstaculitzar que Àsia, i especialment la Xina, es converteixi en el centre motriu de les finances mundials, després d'haver conquistat la producció industrial. (...) La primera guerra del Golf va ajudar els EEUU a solucionar la crisi de 1990, amb la segona guerra del Golf i amb la guerra a l'Afganistan, amb el pretext de l'atemptat de les torres bessones, va solucionar la greu crisi que va començar el 2001, mantenint les tropes d'ocupació a l'Afganistan i el Pakistan, cosa que no havia fet en la primera guerra. (...) Des de 1995 fins l'any present de 2015 als països capitalistes històrics se li ha d'afegir la Xina i la superfície total asiàtica que amb el seu impetuós desenvolupament va desplaçar definitivament el centre del capitalisme mundial d'Amèrica a Àsia, dels EEUU a la Xina. (...) Als vells imperialismes i sobretot als EEUU només els hi serveix la utilització d'una tercera guerra mundial per intentar romandre al tron. Amèrica sola no pot combatre aquesta guerra, tenint en compte la gran diferència en relació amb l'economia xinesa i la dificultat de trobar aliats." (El Comunista nº56, novembre de 2015).

*"A més, no els agraden res als angloamericans les temptatives xinès-índies per integrar a la seva àrea de negocis al desestabilitzador Pakistan, ja que des del Pakistan també es torna a armar els afganesos en la seva guerra contra l'ocupació occidental en un territori tan estratègic com l'Afganistan. Estratègic per tendir les vies, les rutes comercials (autopistes, ferrocarrils, gasoductes, oleoductes, línies elèctriques...) entre la Xina-Índia-Pakistan amb l'Iran-Aràbia-Iraq-Síria-Turquia. Entre les Repúbliques Centreesiàtiques russes amb l'Índia-Pakistan i amb tot Orient Mitjà. (...) **Aquest ha estat l'objectiu últim de la invasió de l'Afganistan i l'Iraq: envoltar i aïllar a la Xina per a intentar canalitzar, sotmetre o destruir el colossal desenvolupament de les forces productives i del capitalisme xinès i asiàtic.**"* (El Comunista nº46, maig 2007).

Els EEUU intentaven amb l'ocupació de l'Afganistan bloquejar l'expansió xinesa a Àsia i repetir la jugada amb la que a principis dels anys 90 havien pogut revertir la seva pèrdua de pes en l'economia internacional, sobretot a costa del Japó, amb la primera guerra de l'Iraq:

*"Des de 1993-1994 no es va tornar a parlar de la situació de fallida dels bancs i les Caixes d'Estalvis dels EEUU. La guerra i la postguerra de l'Iraq els van permetre anar descarregant el pes i els efectes de la crisi financera sobre el Japó, Unió Europea, Àsia, Amèrica Llatina i Àfrica. **L'exèrcit ianqui i el TERROR que***

***infor als seus concurrents són un agent econòmic, un recaptador d'impostos, de primera magnitud.**"* (El Comunista nº46, maig 2007).

La necessitat de repetir la jugada, era motiu més que suficient per organitzar els autoatemptats de les Torres Bessones de l'11 de setembre. No obstant això, **en aquest segon intent la situació ja no era la de deu anys abans, ni pel món ni pels mateixos EEUU.** La impossibilitat de descarregar els costos de la guerra sobre els altres imperialismes, juntament amb el fallit intent de presa de control de la PDVSA a través del "lockout dels gerents" de 2002-2003 i la decisió de Saddam Hussein d'exportar el seu petroli en euros, va imposar el següent pas: la invasió de l'Iraq. Amb ella, els EEUU buscaven, a més, fer escalar els preus del petroli per aconseguir, a través de la costosa indústria del fracking, convertir-se en el primer exportador net de petroli del món pocs anys després.

La realitat és que totes aquestes intervencions no han aconseguit contenir el desenvolupament de les forces productives asiàtiques, ni descarregar els costos de la guerra sobre els altres imperialismes. Addicionalment, amb la política d'eleva el preu del petroli, els EEUU han ressuscitat de la fallida l'imperialisme rus (productor de gas) i han reforçat els seus competidors.

Com han canviat les relacions de força entre els diferents imperialismes?

A la revista "El Comunista" nº43 (2004) dèiem: *"Quina serà l'actitud, l'estratègia dels EEUU enfront de la Xina-Àsia? Seguirà l'estratègia anglesa enfront dels EEUU durant el segle XX d'anar cedint el domini a poc a poc? O, per contra, es prepararà i arribarà el xoc militar de totes dues potències en un pròxim i mitjà futur?"* (El Comunista nº43, maig 2004).

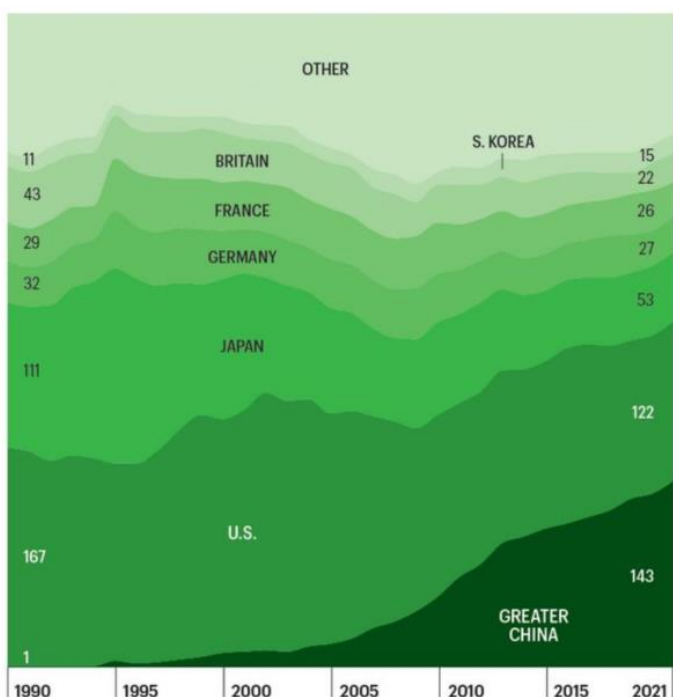
*"L'avanç de la Xina en els fets materials de la producció és el que determina el replegament dels EEUU que, cada dia que passa, aprofundeix la seva reculada des de la seva antiga posició de primacia mundial i es troba en pitjor posició per a afrontar una guerra oberta contra la Xina o contra el món. Al mateix temps, el contendent que va perdent ha d'intentar sobreviure per tots els mitjans, fins i tot per mitjans que li acaben perjudicant, com s'ha vist empès a fer amb els aranzels o podria veure's obligat a fer amb una guerra impossible de guanyar. Com vam dir a El Comunista nº64: "No es tracta de la seva consciència dels fets, ni tan sols de la seva voluntat subjectiva, això no seria marxisme. Es tracta de quins actes es veu obligada a realitzar la burgesia estatunidenca, o fraccions d'aquesta, per efecte de la seva situació material. I en la situació actual de l'imperialisme, els **EEUU només poden triar entre jugades perdedores.**"* (El Comunista nº65, gener 2021).

"El que no pot veure la burgesia estatunidenca és que els efectes que veu amb espant no són només o no tant el fruit de la política de replegament emmurallat. Són sobretot el resultat del desplaçament de la producció cap a Àsia, de la caiguda tendencial de la quota de guany en general i més accentuadament als països de capitalisme més antic, de la impossibilitat material de continuar imposant a la resta de burgesies del món les seves condicions parasitàries. (...)

Per això, una altra cosa serà el que les lleis de l'economia li permetin o imposin fer al capitalisme estatunidenc. Això serà el que determini si aquest pot efectivament tornar a la seva política anterior i recuperar parcialment les posicions d'influència abandonades, si es veurà obligat a seguir la dinàmica de replegament actual o si pot arribar fins i tot a una situació de col·lapse i implosió interna." (El Comunista nº65, gener 2021).

El desenvolupament del capitalisme xinès en l'àmbit característic de la fase imperialista del capitalisme es pot veure en la seva evolució dins de les 500 empreses més grans del món per facturació recollides per la revista Fortune. La Xina ha desplaçat els EEUU, disparant el seu ascens a partir de 2008. Contra la Xina, els imperialismes occidentals no han pogut aplicar la mateixa recepta que li van aplicar al Japó a partir del 1990.

BREAKDOWN OF FORTUNE GLOBAL 500 COMPANIES BY GEOGRAPHY

El mateix desenvolupament material es veu en l'evolució dels primers bancs del món. Dominats per l'imperialisme anglo-americà el 1970, són copats pel puixant imperialisme japonès el 1990 però els llocs són recuperats entorn del 2010 pel capital anglo-americà després d'haver imposat al Japó els costos de la guerra del golf, la contingentació de les seves mercaderies i haver-lo tancat en una crisi de sobreproducció dins de les seves fronteres. Però el 2021, els primers 4 bancs són xinesos i els seus volums de capital dupliquen cadascun d'ells als seus correlatius angloamericans.

Primers 10 bancs mundials el 1970

Posició	Banc	País	Actius en M \$
1	Bank of America	US	25.573
2	First National City	US	23.092
3	Chase Manhattan	US	22.168
4	Barclays Bank	UK	15.137
5	Manufacturers Hanover	US	11.965
6	JPMorgan	US	11.448
7	National Westminster Bank	UK	10.642
8	Western Bancorp	US	10.617

9	Banca Nazionale del Lavoro	Itàlia	10.233
10	Chemical New York	US	9.739

Primers 10 bancs mundials el 1990

Posició	Banc	País	Actius en M \$
1	Sumitomo Bank	Japó	13.357
2	Dai-Ichi Kangyo Bank	Japó	12.322
3	Fuji Bank	Japó	11.855
4	Crédit Agricole	França	11.802
5	Sanwa Bank	Japó	11.186
6	Mitsubishi Bank	Japó	10.900
7	Barclays Bank	UK	10.715
8	National Westminster Bank	UK	9.761
9	Deutsche Bank	Alemanya	8.462
10	Industrial Bank of Japan	Japó	8.184

Primers 10 bancs mundials el 2010

Posició	Banc	País	Actius en M \$
1	Bank of America	US	160.000
2	JPMorgan Chase	US	133.000
3	Citigroup	US	127.000
4	Royal Bank of Scotland	UK	123.000
5	HSBC	UK	122.000
6	Wells Fargo	US	94.000
7	ICBC	Xina	91.000
8	BNP Paribas	França	91.000
9	Santander	Espanya	82.000
10	Barclays	UK	80.000

Primers 20 bancs mundials el 2021

Posició	Posició anterior	Banc	País	Actius en milers de M \$
1	1	ICBC	Xina	440
2	2	China Construction Bank	Xina	362
3	3	Agricultural Bank of China	Xina	336
4	4	Bank of China	Xina	305
5	5	JPMorgan Chase	US	235
6	6	Bank of America	US	200
7	8	Citigroup	US	167
8	9	HSBC Holdings	UK	160
9	7	Wells fargo	US	158
10	10	Mitsubishi UFJ Financial Group	Japó	144
11	11	Bank of Communications	Xina	132
12	12	Crédit Agricole	França	127
13	13	BNP Paribas	França	122
14	17	China Merchants Bank	Xina	106
15	22	Postal Savings Bank of China	Xina	103
16	14	Sumitomo Mitsui Financial Group	Japó	101
17	15	Banco Santander	Espanya	97
18	20	Shanghai Pudong Development Bank	Xina	96
19	21	Industrial Bank	Xina	94
20	16	Goldman Sachs	US	93

La Xina ha guanyat el primer lloc en el comerç mundial, superant als seus competidors en les exportacions totals i netes:

Exportacions en milions de dòlars				
País	2001	2008	2019	2020
Xina	266.098	1.430.693	2.498.569	2.590.600
EEUU	729.080	1.299.898	1.644.276	1.430.253
Alemanya	571.426	1.457.462	1.493.266	1.383.968

Font: UN Comtrade Database

Importacions en milions de dòlars				
País	2001	2008	2019	2020
Xina	243.552	1.132.562	2.068.950	2.055.590
EEUU	1.140.900	2.164.834	2.567.492	2.405.381
Alemanya	486.022	1.192.581	1.239.897	1.171.915

Font: UN Comtrade Database

Es pot veure igualment la primacia de l'imperialisme xinès en la producció d'acer, ciment, alumini, etc. en l'estudi publicat en El Comunista nº65.

Conclusió: *"El desenvolupament de les forces productives a Àsia li ha guanyat la partida als EEUU en els seus intents d'envoltar i aïllar a la Xina per mitjà de les seves intervencions militars a l'Afganistan i l'Iraq."* (El Comunista nº66, juliol 2021).

Conseqüències de la derrota dels EEUU a l'Afganistan

És obvi que l'objectiu final que els EEUU perseguien amb la invasió de l'Afganistan (i l'Iraq) no s'ha aconseguit. Ni el de descarregar la crisi en els seus competidors ni el d'evitar la interconnexió entre les diferents parts d'Àsia. No obstant això, amb la seva presència militar en el lloc i el finançament de tota mena de grups terroristes aconseguia alentir i mantenir en suspens la penetració xinesa a l'Afganistan: *"De moment, l'empresa Xina Metallurgica Group Corporation té formalment la concessió per explotar la gran mina de coure de Mes Aynak, a unes desenes de quilòmetres al sud de Kabul. Però l'enorme cost i la inseguretat han deixat la inversió en suspens."* (La Vanguardia, 22-08-2021). Però ara EEUU ha hagut d'abandonar amb la cua entre les cames la posició des de la qual realitzava el seu sabotatge sistemàtic a la zona. **Es tracta sens dubte d'una DERROTA en tota regla**, derrota que d'altra banda el desenvolupament de les forces productives a Àsia feia en realitat inevitable.

En contra del que la premsa burgesa ha publicat, és important veure que Kabul no és Saigon, que l'Afganistan no és Vietnam, que els talibans no són el Viet Cong (que, per cert, no li va donar cap treva als EEUU en la seva desbandada), i, sobretot, que la burgesia afganesa no és la burgesia revolucionària vietnamita que va derrotar militarment a l'exèrcit francès primer, a l'americà i al de Vietnam del Sud més tard, i al de la Xina i Cambodja després, mentre que les derrotes de britànics, russos i ara americans a l'Afganistan mai van tenir aquest contingut revolucionari burgès.

La derrota dels EEUU el 1975 a les mans de la burgesia vietnamita va suposar l'obertura del desenvolupament del capitalisme a Àsia que els EEUU ha intentat frenar infructuosament des de llavors. La derrota dels EEUU el 2021 a les mans de la burgesia afganesa, recolzada pel Pakistan i la Xina, és la demostració del tancament d'un cicle, que el desenvolupament de les forces productives a Àsia ha superat ja les possibilitats de resistència dels EEUU.

Una altra de les conseqüències immediates de l'actual derrota és una pèrdua de credibilitat dels EEUU en el seu paper de matón del món. Un cervell de la burgesia estatunidenca (M.R. Bloomberg) publica un editorial en el seu periòdic que trasllueix una certa desesperació: *"Després d'aquesta tragèdia, la paraula dels EEUU podrà tornar a ser creïble?".* O, en altres paraules: *"La resta d'imperialismes hauran de pensar-s'ho molt abans d'unirse en una aliança seriosa amb el més que probable cavall perdedor."* (El Comunista nº66, juliol 2021).

Vol això dir que EEUU hagi desaparegut com a imperialisme i deixi d'intentar jugar aquest paper? En absolut. No obstant això, cada dia que passa té més difícil sortir victoriós d'un conflicte interimperialista mundial, més difícil aconseguir aliats pel mateix i cada cop més s'acumulen els intents fallits de desencadenar-lo. Òbviament això no vol dir que no vagi a continuar intentant-ho, tant a Àsia Central (i Oriental) com a la resta del món. Davant aquesta dificultat material, **l'alternativa històrica a la qual s'enfronten els EEUU, si no aconsegueixen fer esclatar una tercera matança imperialista, és la seva implosió interna (semblant a la soferta per Rússia als anys 90), amb o sense guerra civil o desmembrament intern.**

"Si finalment fracassa l'imperialisme angloamericà en els seus intents per provocar la guerra entre l'Índia i la Xina, el vell bloc ha de reduir el seu poder fins enfonsar-se en un procés més o menys llarg, depenent de l'esclat del krack financer i industrial internacional, de la seva intensitat i del grau de generalització per tot el globus. O aquesta línia progressiva de pèrdua de poder decisorí pels angloamericans o estan obligats pel determinisme econòmic a fer la guerra en defensa del Model de Vida Americà, ja que quan esclati la gran crisi de sobreproducció relativa, de sobre capacitat productiva, també han de saltar per l'aire el Model de Vida d'Europa Occidental i fins i tot el Model de Vida Japonès. [i avui diríem també xinès]." (El Comunista nº47, maig 2008).

Aquesta perspectiva és el colofó d'un procés que venim descrivint des de fa anys. Vol això dir que si els EEUU no aconsegueixen desencadenar la guerra el capitalisme trobarà per fi la pau? Les guerres són inevitables en el capitalisme a conseqüència de la guerra comercial i del seu veritable contingut: la destrucció de la sobre capacitat productiva acumulada (veure en aquest número l'article "La crisi de sobreproducció condueix a la guerra imperialista"). Davant això l'única alternativa històrica és la REVOLUCIÓ COMUNISTA INTERNACIONAL!

El cost de la intervenció militar

La base de la guerra és l'economia productiva: no és el geni militar sinó el múscul productiu el que determina el vencedor i el vençut.

"La guerra de l'Afganistan, al principi, no va necessitar una despesa rellevant. És en els últims dos anys quan han començat a multiplicar-se els morts i les despeses. Especialment, amb l'arribada del pacifista guerrer Barack Obama a president dels EEUU, ja que ha estès la guerra afganesa a regions senceres del Pakistan, amb l'objectiu d'impedir o retardar la construcció de gasoductes i oleoductes des de l'Iraq-Emirats-Aràbia cap a l'Índia-Xina-Korea, etc., passant per l'Afganistan-Pakistan. Els oleoductes, gasoductes, autopistes, ferrocarrils, aeroports, condueixen a l'establiment d'unes xarxes, d'una tela d'aranya

d'interessos i interdependències econòmiques, polítiques i militars entre les grans i mitjanes potències d'Àsia Central i de l'Est amb Orient Mitjà, trencant definitivament el control d'Occident sobre l'àrea geoestratègica de l'Àsia Menor pel seu petroli i gas. (...) Com la despesa de les guerres d'ocupació de l'Iraq (des de 2003), de l'Afganistan i de part del Pakistan està corrent gairebé tot ell a costa dels EEUU, aquesta despesa gegantesca en les guerres que empantanen a l'ocupant, desvia immenses quantitats de diners des de la producció, les finances, les infraestructures i els serveis dels EEUU cap a aquesta foguera sense fi de la guerra.” (El Comunista nº50, setembre 2010).

El cost de la guerra a l'Afganistan ha arribat a 2,2 bilions de dòlars, amb una ingent quantitat de vides incinerades:

“En aquest període, 800.000 soldats estatunidencs hauran servit en aquest front bèl·lic, dels quals, fins ara, han mort 2.443 (...) Hi ha altres 20.666 ferits. I entorn de 3.800 civils contractats pel Pentàgon que van morir. (...) En aquests càlculs cal incloure altres 1.144 militars morts a les files dels aliats – van participar a la guerra 51 països –, a més de 113.000 afganesos, entre militars, policies i civils. A aquests cal sumar la mort de 51.191 milicians islàmics. El cost econòmic ascendeix a 2,2 bilions de dòlars (...) En aquesta xifra s'inclouen les operacions a l'Afganistan i el Pakistan i costos de la reconstrucció, així com la formació d'un exèrcit de 300.000 integrants, que s'ha evaporat. El Sigar indica que la despesa exclusiva en accions militars puja a 837.000 milions de dòlars.” (La Vanguardia, 23-08-2021). A aquests morts cal sumar-los els nombrosos soldats que moren prematurament en tornar per suïcidis o a conseqüència de seqüeles de la seva presència a l'Afganistan i l'Iraq.

Aquests costos han representat al seu torn una sèrie de beneficis fabulosos per les empreses del sector militar, però són un llastre massa pesat per una economia que es replega: *“Aquesta retirada parcial de soldats de l'Afganistan, l'Iraq i Alemanya posa de manifest no tant o no sols la línia de Trump de replegament sinó la **incapacitat dels EEUU de mantenir el seu exèrcit desplegat rebent hòsties pertot arreu.**”* (El Comunista nº65, gener 2021).

Enfonsament de l'estat titella afganès

Davant la perplexitat dels EEUU, els talibans han pogut recuperar en qüestió de dies el control sobre la pràctica totalitat de l'Afganistan.

El pla dels EEUU era retirar-se deixant a un exèrcit de 300.000 soldats armats perquè l'Afganistan es dessagnés en una guerra civil interna que prolongués el bloqueig que ja no podien mantenir ells mateixos in situ, intervenint indirectament per ajudar a mantenir el caos, com van fer amb èxit a la guerra Iraq-Iran entre 1980 i 1988. EEUU s'il·lusionava amb poder retirar-se de l'Afganistan mantenint un peu dins a través de l'exèrcit del govern de Ghani i de la seva xarxa de contactes, però la pràctica totalitat d'aquest exèrcit s'ha negat a servir per enèsima vegada de carn de canó per a major glòria de l'imperialisme americà (a diferència del que sí que va fer el govern de Najibullah quan es van retirar els russos el 1989). Davant l'ofensiva llampec llançada pels talibans i iniciada precisament en els territoris de l'antiga Aliança del Nord (que en el primer govern talibà no van arribar a controlar), diversos dels antics senyors de la guerra anteriorment oposats als talibans van pactar directament amb ells (Gulbudin

Hekmatyar o Ismail Khan a Herat), uns altres van fugir sense combatre (Adbul Rashid Dostum a Mazar-i-Sharif) i tan sols el fill de Ahmad Shah Massud juntament amb el segon de Ashraf Ghani, Amrulah Saleh, han intentat organitzar una petita oposició armada a la vall del Panjshir, esperant una col·laboració internacional que no ha arribat, col·lapsant ràpidament.

Els esdeveniments es van precipitar a l'inici d'agost: *“Al principi, els atacs dels talibans el mes passat (...) van ser repel·lits pels comandos de les forces especials afganeses. Però el 6 d'agost, els talibans van prendre Zaranj, la polsosa capital de la província suroccidental de Nimroz, sense gairebé resistència. (...) En dos dies, els talibans controlaven cinc de les 34 capitals provincials, quatre d'elles al nord, històricament un bastió de la resistència dels senyors de la guerra al domini talibà. (...) Les converses entre Ghani i Dostum van caure en sac trencat per la rendició aquest mateix dia de centenars de soldats afganesos a la pròxima Kunduz. Per quan Ghani va volar de tornada a Kabul, els talibans controlaven nou de les 34 capitals de província del país. (...) el veterà senyor de la guerra Mohammad Ismail Khan havia reprès la lluita contra el vell enemic. (...) Però el divendres, el senyor de la guerra, de 70 anys, ja havia depositat les armes i posava per les fotos en un luxós sofà amb membres de la mateixa organització islamista contra la qual va lluitar com a part de l'aliança del nord en la dècada de 1990. (...) Després de negociacions a Qatar aquest mateix dia [es refereix al següent diumenge], es va arribar a un acord segons el qual els talibans no obstaculitzarien l'evacuació estatunidenca a l'aeroport, però tindrien accés al palau presidencial. A les 7 de la tarda, els afganesos van saber que Ghani havia fugit. Els militants islamistes van irrompre a Kabul i van prendre els llocs de policia abandonats. (...) El dilluns, Kabul es va despertar amb l'ocupació talibà.”* (Expansión, 20-08-2021).

El fracàs del pla dels EEUU arriba al punt que tota la seva inversió per frenar als talibans ha anat a parar precisament a les mans dels propis talibans: *“Els càlculs realitzats per Reuters indiquen que l'administració federal va gastar 28.000 milions de dòlars exclusivament en armes des del 2002 fins al 2017. El Pentàgon considera que els talibans podrien disposar de 2.000 vehicles blindats i 40 aeronaus encara operatius. (...) Entre el 2003 i el 2016, les tropes oficials de l'Afganistan van rebre 358.530 rifles, 64.000 metralletes, 25.327 granades o 22.174 Humvees.”* (La Vanguardia, 05-09-2021). **TOT UN ARSENAL PER LA CARA A COMPTE DE L'ONCLE SAM!**

Així es lamentava perplex un dels titelles dels EEUU, una vegada fugit: *“Va haver-hi rumors que les instruccions de no lluitar venien de dalt”, explica Ajmal Ahmady, el governador del banc central afganès, educat a Harvard, en un tuit el dilluns després d'exiliar-se. “Sembla difícil de creure, però continua sent inexplicable que les Forces de Seguretat Nacional Afganeses abandonessin els seus llocs tan ràpidament. No s'entén.”* (Expansión, 20-08-2021).

Bases materials de la rapidesa de l'avanç talibà

Què va succeir a la fi de juliol que va provocar l'acceleració completa de la presa del poder per part dels talibans? Què va fer que les resistències inicials es tornessin en un avanç sense resistència? Què va fer que senyors de la guerra com Ismail Khan

passessin de preparar-se per a la guerra a fotografiar-se en un sofà amb els talibans? Per què van fugir d'altres?

El 28 de juliol de 2021, el representant talibà Abdul Ghani Baradar es va reunir (juntament amb una delegació que incloïa el representant del consell religiós i el de publicitat) amb Wang Yi, ministre d'Exteriors xinès. En aquesta reunió, el ministre xinès va assenyalar que *"els talibans afganesos són una important força militar i política a l'Afganistan i que esperen que juguin un rol important en la pau, reconciliació i procés de reconstrucció del país."* (Ministeri d'Afers exteriors de la RPC, 28-07-2021).

Aquesta declaració significa un suport públic i explícit al fet que els talibans prenguin el control del país. A canvi, els talibans *"treballaran amb la resta de parts per establir un marc polític a l'Afganistan amb base àmplia, inclusiu i acceptat pel poble afganès sencer i protegir els drets humans, especialment els drets de dones i nens. (...) els talibans afganesos no permetran mai a cap força usar el territori afganès en detriment de la Xina [en referència al ETIM (Moviment Islàmic del Turkestan Oriental, per les seves sigles en anglès)]. (...) Els talibans afganesos faran un esforç per potenciar i possibilitar un entorn d'inversió."* Traduït, els talibans es comprometen a crear un ambient segur per les inversions xineses en un entorn capitalista i a no servir de plataforma perquè els grups finançats pels EEUU ataquin la Xina, a oblidar la reivindicació del Pastunistan, tot això, encara que mantinguin una part de la superestructura més folklòrica assegurant la seva intercompatibilitat amb la gestió capitalista.

Quin és el volum potencial d'aquest negoci?

*"De totes maneres, el portaveu talibà Sohail Shahin ha avançat alguna cosa. I ho ha fet davant la televisió xinesa. (...) "El món pot venir a explorar les nostres mines; aquesta invitació és per tots els països, i agraïm a qualsevol país que ens ajudi en aquests moments crítics". Va ser tota una invitació a la Xina, innecessària a hores d'ara. **El sòl de l'Afganistan posseeix de tot, des de pedres precioses fins a les anomenades terres rares per a l'alta tecnologia. I unes reserves enormes de liti (...).**"* (La Vanguardia, 21-08-2021). *"l'Afganistan s'assenta sobre dipòsits [de minerals i terres rares] estimats per valor **d'un bilió de dòlars** o més, incloent el que podria ser la major reserva de liti del món (...)." (Bloomberg, 24-08-2021).*

Amb aquesta perspectiva de negoci, els talibans han fet capitular a part dels seus enemics convertint-los en els seus futurs socis. Som els representants a l'Afganistan d'aquest negoci amb la Xina: preferiu que ens continuem matant entre nosaltres o millor explotem tots aquest negoci que pot ser més sucós que el de l'opi i altres fonts de finançament actuals?

A això cal sumar que *"les tropes estatunidenques van sortir sigilosament de l'aeròdrom de Bagram en plena nit l'1 de juliol. En partir, van tallar l'electricitat de la base militar fortificada que durant dues dècades havien utilitzat (...)* Per quan les tropes afganeses van descobrir que les estatunidenques havien marxat hores abans, Bagram ja havia estat saquejada." (Expansión 20-08-2021). La sensació de l'exèrcit afganès d'haver estat abandonats a la seva sort, com a caps de bestiar a l'escorxador, no podria ser major. Aquest exèrcit armat pels EEUU no sols no ha lluitat, sinó que una part important del mateix s'ha integrat amb els talibans: els soldats talibans que van ocupar la pista de

l'aeroport de Kabul dos mesos més tard no portaven turbant i barbes llargues, sinó que anaven vestits amb uniforme militar regular.

Els talibans es comprometen a ser un fidel reflex de les necessitats del capitalisme a l'Afganistan. De fet, poden jugar aquest paper perquè estaven ja demostrant a la pràctica que la seva gestió es corresponia millor a les exigències modernes del capital que la gestió inoperant del govern titella dels EEUU.

De la mateixa manera que amb la invasió de l'Iraq, la burgesia dels EEUU confon els seus desitjos amb la realitat material. En aquella invasió, la burgesia estatunidenca va ser incapaç de veure que no era suficient amb eliminar a l'individu Saddam Hussein perquè aquest individu no era més que l'expressió dels interessos d'una burgesia que estava preparada per a barallar-se fins al final per cada pam de terreny que l'exèrcit estatunidenc volgués conquerir. En l'actual desbandada, EEUU tampoc ha sabut veure que a l'Afganistan no serviria posar un o quinze titelles seus al capdavant del govern perquè existeix un cos social burgès i petit burgès al qual la realitat econòmica material li imposa un altre camí.

Un exemple d'aquest cos social burgès: *"Els talibans no són gent professional, però quan els cridem venen i amb l'anterior Govern tot eren problemes", assenyala satisfet l'empresari Qari Gul Mohammed, que ingressa entorn d'un milió de dòlars a l'any. No dubta a afirmar que, amb ells en el poder, se sent més segur. A més de tenir quatre empreses que exporten fruita seca fora de l'Afganistan, aquest influent home de negocis de 50 anys ha estat un dels negociadors entre els talibans i les autoritats deposades. Va formar part d'un grup de 12 notables, sis del sector econòmic i sis del religiós, que es va moure entre bastidors de l'un a l'altre costat."* (El País, 26-09-2021).

De l'estudi de les finances talibanes a la província de Nimroz, es desprèn que *"només el 9% (5,1 milions de dòlars) de les finances dels talibans es van obtenir de les drogues l'any passat, mentre que el 80% (40,9 milions de dòlars) va provenir dels impostos al trànsit de béns legals (...)* La carretera tenia més de 25 llocs de control governamentals i en molts es cobrava una tarifa. En canvi, els talibans que vigilen les carreteres tenen molts menys llocs de control i donen un rebut, per la qual cosa solament és necessari un únic pagament. (...) En els últims anys, els talibans han ampliat la seva base impositiva a partir dels impostos del oshr, un delme dels cultius de la collita, i el zakat, un impost religiós del 2,5% de la renda disponible que es destina als més pobres." (Expansión, 18-08-2021).

El govern titella dels EEUU cobrava diverses vegades la "mossegada" o "alcabala" per una mateixa mercaderia, encarint els productes que transiten des del Pakistan o l'Índia a l'Iran i viceversa, d'acord amb la funció dels EEUU de bloquejar el desenvolupament de les forces productives. En canvi, els talibans garanteixen només un pagament, demostrant que representen una gestió capitalista més moderna. A més, garanteixen una certa assistència a la part més pobra de la població com fa qualsevol estat capitalista, obtenint una certa simpatia d'aquest sector de la població.

Finalment, l'assassinat sistemàtic de civils per part dels EEUU explica la simpatia de sectors de la població amb els qui els combaten.

Aquests factors materials expliquen el ràpid avanç talibà i per què, malgrat que *"l'Exèrcit Nacional Afganès ha estat en mans de tadjiks, uzbeks i hazares"* (La Vanguardia, 28-08-2021), aquest exèrcit s'hagi rendit i dissolt com un terròs de sucre en l'aigua davant els talibans majoritàriament paixtus.

Els intents de bloqueig dels EEUU

La reacció dels EEUU ha estat la congelació de comptes i de l'aportació del FMI per l'Afganistan: *"El Fons Monetari Internacional va comunicar que el nou govern de l'Afganistan no podrà utilitzar els gairebé 500 milions de dòlars. (...) Els EEUU han congelat gairebé 9.500 milions de dòlars en actius pertanyents al Banc Central de l'Afganistan i ha parat tots els enviaments a aquest país."* (Bloomberg, 18-08-2021).

Amb aquesta actuació els EEUU no aconsegueixen frenar la seva pèrdua de control, sinó que l'acceleren, llençant completament a la burgesia afganesa en braços de la Xina i altres potències. Malgrat aquest intent de bloqueig, per no quedar-se completament fora de joc, els EEUU han declarat que realitzaran petites aportacions per ajuda humanitària.

El 20-10-2021 es van reunir a Moscou representants de la Xina, Rússia, el Pakistan, l'Índia i l'Iran, a més de la resta d'estats d'Àsia Central, amb el govern talibà. La línia marcada als talibans és: "polítiques moderades", "govern inclusiu", "no permetre organitzacions terroristes", etc. a canvi de finançament ("assistència econòmica") i de promoure una conferència de donants sota l'auspici de l'ONU.

Per sabotejar aquesta unificació de la burgesia afganesa, l'Estat Islàmic de Jorasán ja ha realitzat almenys dos atemptats contra població hazara (xiïtes), un altre en l'enterrament de la mare del portaveu dels talibans i ha reivindicat diversos atacs contra patrulles talibanes. L'objectiu principal dels països convocants de la conferència és que els grups finançats pels EEUU (l'Estat Islàmic de Jorasán) siguin neutralitzats i l'Afganistan s'obri a les seves inversions i al trànsit de les seves mercaderies. Això explica fàcilment per què EEUU va declinar participar en la conferència, malgrat haver estat convidat.

El caos de l'aeroport de Kabul

Els últims esbufecs de la presència estatunidenca van ser altament il·lustratius. Mentre al costat talibà es presumia de control de la situació, a l'aeroport gestionat pels soldats estatunidencs imperava un caos palès, s'aglomerava la gent, fins al punt que des dels avions que s'enlairaven es va arribar a llançar al buit als qui havien aconseguit colar-se dins.

Els EEUU van intentar en va que no hi hagués una aglomeració, fent crides perquè ningú anés a l'aeroport, però no aconseguien contenir la situació. El remei va ser el ja típic de l'imperialisme anglo-saxó: *"El dimecres passat, l'Ambaixada dels Estats Units a l'Afganistan va emetre un avís advertint els estatunidencs que no s'acostessin a l'aeroport per "amenaces de seguretat" fora dels accessos. Aquest avís també el van llançar les Ambaixades del Regne Unit i Austràlia."* (Expansión, 27-08-2021). Van assenyalar fins i tot el grup que anaven a utilitzar: l'Estat Islàmic de Jorasán. I així va ser, el divendres 27 d'agost de 2021 van esclatar dues bombes a l'aeroport de Kabul.

Els talibans es desmarcaven dels atemptats i aprofitaven per mostrar que l'exèrcit estatunidenc era incapaç d'evitar-los:

"L'Emirat Islàmic condemna enèrgicament l'atac a civils en l'aeroport de Kabul, que va tenir lloc en una zona on les forces estatunidenques són responsables de la seguretat." (Expansión, 27-08-2021).

Aquest atemptat resolva una altra qüestió, justificava la decisió de mantenir la sortida: *"El G7 no va aconseguir convèncer el dilluns passat al president dels Estats Units, Joe Biden, de la necessitat d'estendre l'evacuació més enllà del 31 d'agost." Els EEUU tenien bons motius. Els talibans havien deixat de matar soldats estatunidencs i d'atacar les seves posicions perquè els EEUU s'havien compromès a sortir en una data límit, però: "Suhail Shaheen, va avisar ahir en declaracions a la cadena britànica Sky News que estendre més enllà de finals d'agost els esforços dels països aliats per evacuar gent de l'Afganistan suposa una "línia vermella" i provocaria "una reacció"."* (Expansión, 24-08-2021).

Els EEUU van voler fer una última demostració al món que tenia controlada la situació. El comiat dels EEUU va ser l'assassinat de 10 civils a Kabul el 29-08-2021 amb el pretext de tractar d'evitar un segon atemptat: *"Un atac amb dron destinat a neutralitzar un suposat cotxe bomba va matar el diumenge a deu civils a Kabul, la meitat nens."* (El País, 31-08-2021). Pretenen fer creure que coneixen amb antelació fins i tot el grup que farà els atemptats, però cada vegada que "responen" no fan més que matar civils. Hi ha una explicació molt simple per a això, ells mateixos organitzen els atemptats.

Els únics actors no són la Xina i els EEUU

L'admissió per part dels EEUU de la seva incapacitat de mantenir l'ocupació, no sols beneficia la burgesia afganesa i xinesa.

El Pakistan, bressol i protector dels talibans afganesos, és un dels clars beneficiats del nou statu quo: *"Els afganesos han trencat els grillons de l'esclavitud", va declarar el primer ministre Pakistanès Imrán Jan."* (La Vanguardia, 22-08-2021). Encara que tendenciosa, és significativa aquesta declaració: *"Fa set anys, un antic cap dels serveis secrets pakistanesos, Inter-Services Intelligence (ISI), Hamid Gul, va llançar una provocadora sentència (...): "Quan s'escrigui la història, es dirà que l'ISI va derrotar a la Unió Soviètica a l'Afganistan amb l'ajuda d'Amèrica. I després que l'ISI, amb l'ajuda d'Amèrica, va derrotar a Amèrica."* (La Vanguardia, 22-08-2021).

L'Iran també s'alegra de la fugida americana, després de l'assetjament al qual ha sotmès a l'exèrcit americà a l'Iraq (on la presència militar americana és ja residual i la finalització de la presència militar està prevista per aquest mateix 2021): *"L'Iran, la gran potència xiïta, no ha reconegut els talibans (extremistes sunnites). No obstant això, les declaracions dels seus alts càrrecs donen clares senyals de l'aprovació de la República Islàmica al recentment restaurat Emirat Islàmic de l'Afganistan. El president iranià (...) ha celebrat "la vergonyant derrota dels EEUU" en aquest país i ha declarat que la nova situació "ha de convertir-se en una nova oportunitat per recuperar la vida, la seguretat i la pau". (...) l'Ambaixada de l'Iran és una de les poques que encara continua activa a Kabul."* (El País, 28-08-2021). L'imperialisme iranià també tractarà de jugar les seves cartes dins de l'Afganistan: *"l'Iran, ha criticat l'exclusió dels hazares"*

(xiïtes) (...), 30 dels 33 llocs estan ocupats per païxus." (La Vanguardia, 10-09-2021).

D'altra banda, al mateix temps que augmenta la influència pakistanesa disminueix la influència índia, que és un dels països que ha vist amb preocupació el canvi de govern a l'Afganistan, especialment en relació amb la continuïtat dels projectes que l'imperialisme indi preveia desenvolupar a l'Afganistan: "Es començarà amb un pla econòmic per fer el país autosostenible, explotant mines i recuperant el projecte del gasoducte TAPI, que portaria gas dels jaciments de Turkmenistan cap a l'Índia a través de l'Afganistan i el Pakistan. Es tracta d'una canonada que interessa els indis i molesta els xinesos, i sens dubte és un assumpte del qual es va ocupar el talibà cap Abdul Ghani Baradar en la seva visita a la Xina després de passar per Turkmenistan." (La Vanguardia, 24-01-2021). No és un secret que, des de l'Índia, governada actualment per nacionalistes hindús, s'estan organitzant les accions de sabotatge de l'expansió xinesa al Pakistan, com no és improbable que es faci a l'Afganistan: "el Pakistan torna a estar en el bàndol guanyador, però empassa saliva. Ha barrat el 90% de la seva frontera, amb 575 torretes. El seu ministre d'Exteriors va acusar ahir "la intel·ligència afganesa [pre talibana] i índia" de "l'atemptat suïcida" del mes passat contra un autobús – prop d'una presa pakistanesa – en què van morir nou enginyers xinesos." (La Vanguardia, 13-08-2021). "Només el 2020 van dur a terme 120 atacs i el juliol passat van ser 26." (El País, 06-09-2021). A través d'aquests grups, siguin independentistes balutxis o els Tahreek-e-Taliban Pakistan (la branca pakistanesa dels talibans, oposada al govern del Pakistan), intentaran els imperialismes americà i indi sabotejar la interconnexió Xina-Pakistan.

En aquest sentit, la Xina és perfectament conscient que el ETIM ha usat Afganistan com a base pels seus atacs previs a la Xina promoguts pels EEUU (havent-hi històricament fins i tot uigurs entre els talibans). De totes maneres, amb la seva sortida, EEUU ha perdut gran part de la seva capacitat d'influència mentre que ara mateix és la Xina qui té alguna cosa a oferir als talibans i a la burgesia afganesa en general. D'altra banda, la Xina té la situació sota control tant a Xinjiang com a la resta del país, d'una manera molt més aclaparadora que fa vint anys.

Pel que respecta a Rússia, ara com ara s'alinea amb la Xina en els seus interessos respecte Afganistan. No obstant això, manté també una certa preocupació quant a l'expansió del terrorisme islamista (és a dir, de la desestabilització i provocació promoguda pels EEUU a la zona), que l'ha portat a augmentar la seva presència militar a les fronteres afganeses, com també ho ha fet la mateixa Xina, la presència militar de la qual fora de les seves fronteres va obrint-se pas a poc a poc: "tropes xineses i tadyiques van iniciar fa tres dies maniobres antiterroristes als afores de Dushanbé, capital de Tadjikistan, i es van comprometre a treballar juntes per a garantir la seguretat regional." (La Vanguardia, 20-08-2021). "Un dels temors del Kremlin és que l'arribada de refugiats, a Rússia o al seu pati de darrera, sigui utilitzada per elements extremistes. "No volem que, camuflats de refugiats, vinguin combatents", ha dit recentment (...) Vladimir Putin". (La Vanguardia, 27-08-2021).

"A la xerrada amb Putin el dimecres, Xi va reiterar la posició de la Xina de no interferència i de respectar la sobirania i independència de l'Afganistan. Per part seva, el líder rus li va dir

a Xi que comparteix les posicions i interessos de la Xina i que està disposat a treballar amb Pequín per "evitar que les forces estrangeres interfereixin i destrueixin" l'Afganistan. Xi va instar a totes les parts a l'Afganistan a construir un marc polític obert i inclusiu, implementar polítiques moderades i estables i tallar els llaços amb tots els grups terroristes. (...) Amb la vista posada en la vasta riquesa mineral del país i evitar que el terrorisme s'estengui per la frontera, les autoritats xineses i russes s'han mostrat fins ara benivolents amb els talibans." (La Vanguardia, 26-08-2021).

Respecte Qatar, que ha allotjat la cúpula talibà durant aquests últims anys i ha estat la seu de les reunions entre ells i els americans, té també un interès imperialista a la zona, de moment en sintonia amb l'Iran i evidentment amb la seva aliada Turquia. Han estat precisament les aerolínies de Qatar les primeres a reprendre els vols comercials des de l'aeroport de Kabul, abandonat pels estatunidencs. "Qatar ha participat, al costat de Turquia, en la reparació i funcionament de l'aeròdrom que va quedar inutilitzat després de la sortida de les tropes estatunidenques." (El País 10-09-2021). "Qatar i Turquia s'han ofert a gestionar l'aeroport, però els talibans no semblen disposats a deixar la seguretat en mans d'una empresa privada, com proposa Ankara." (La Vanguardia, 10-09-2021).

Quant a la UE, la situació creada a l'Afganistan després de la sortida americana té diverses conseqüències. D'una banda, reafirma a tot un sector de la burgesia europea la necessitat imperialista de millorar la seva capacitat militar conjunta. D'altra banda, tampoc volen deixar perdre les oportunitats de negoci que la Xina també persegueix a la zona, i ja preparen el possible desembarcament de les seves inversions a través de l'anomenada "ajuda humanitària": "Els russos i els xinesos ja són allà i necessitem un compromís si volem de veritat ajudar sobre el terreny", va declarar un alt diplomàtic de la Unió Europea (...). (Expansión, 09-09-2021). Uns dies després: "La Unió Europea va prometre 1.000 milions d'euros, o 1.150 milions de dòlars, en ajudes a l'Afganistan i països veïns." (New York Times, 12-10-2021).

Finalment, una altra qüestió que preocupa a Europa (com a l'Iran o Turquia, o fins i tot a Rússia) és la possible allau de refugiats o emigrants en el cas que la situació no s'estabilitzi en els pròxims mesos. Actualment el Pakistan i l'Iran alberguen la major part dels refugiats afganesos a l'exterior (la majoria són els diversos milions de desplaçats interns), però existeix un cert risc que la situació pugui ser utilitzada d'una manera similar al dels milions de refugiats sirians llançats cap a Europa el 2015. Per preparar-se per aquesta possibilitat, totes les burgesies "humanistes" implicades estan ja construint murs i militaritzant les seves fronteres. Veure també en aquest número de la revista, l'article "L'arma llancívola de la immigració".

Les tasques del proletariat afganès

Per evitar perdre'ns en les campanyes de màrqueting dels uns i els altres, cal tornar als enuncis fonamentals, massa vegades sepultats sota el soroll general de la ideologia dominant. Donem-nos suport sòlidament en dos pilars bàsics de la concepció materialista de la història:

"El conjunt d'aquestes relacions de producció forma l'estructura econòmica de la societat, la base real sobre la qual

s'aixeca la superestructura jurídica i política i a la qual corresponen determinades formes de consciència social. El mode de producció de la vida material condiona el procés de la vida social política i espiritual en general. No és la consciència de l'home la que determina el seu ser sinó, per contra, el ser social és el que determina la seva consciència." (Prefaci a la Contribució de la Crítica de l'Economia Política, K. Marx, 1859).

"(...) cal distingir sempre entre els canvis materials ocorreguts en les condicions econòmiques de producció i que poden apreciar-se amb l'exactitud pròpia de les ciències naturals, i les formes jurídiques, polítiques, religioses, artístiques o filosòfiques, en una paraula, les formes ideològiques en què els homes adquireixen consciència d'aquest conflicte i lluiten per resoldre'l. I de la mateixa manera que no podem jutjar a un individu pel que ell pensa de si, no podem jutjar tampoc a aquestes èpoques de transformació per la seva consciència, sinó que, per contra, cal explicar-se aquesta consciència per les contradiccions de la vida material, pel conflicte existent entre les forces productives socials i les relacions de producció." (Prefaci a la Contribució de la Crítica de l'Economia Política, K. Marx, 1859).

Si algú necessita una simplificació d'aquests precisos i profunds teoremes, per al cas que ens ocupa: no explicarem el caràcter i significat històric del moviment talibà per les seves declamacions, turbants i barbes, sinó que explicarem el veritable significat d'aquestes declamacions, turbants i barbes per l'anàlisi de la base material, de les relacions de producció, de les quals són reflex i superestructura en un període donat.

Una comparació il·lustrativa: els EEUU i Europa van enfilars el grup de Jomeini al poder a l'Iran, recolzant-se en la petita burgesia del basar, per tal de descarrilar la modernització industrial capitalista que tractava d'introduir el Sha de Pèrsia. Això no va evitar que la República Islàmica prengués el relleu del Sha com a expressió de l'embranchida de les forces productives i hagi servit per al desenvolupament i conformació de la potència capitalista actual que és l'Iran. La superestructura islàmica no ha molestat més que la superestructura cristiana (catòlica, ortodoxa o protestant) a la qual es va afanyar a tornar la burgesia occidental, després d'haver fet tan sols dos passos i mig en la seva dominació de classe.

El primer govern talibà no era un retorn al feudalisme, sinó que era una expressió adequada de la necessitat de l'imperialisme estatunidenc de bloquejar les forces productives a la regió i de la penetració de l'imperialisme rus en aquesta. Els EEUU s'havien recolzat en la població de les zones rurals, però això no anava a bloquejar unes forces productives que no es podien bloquejar, fins al punt que els talibans no servien ja més als EEUU.

El nou govern talibà és l'expressió del desenvolupament d'aquestes forces productives que l'ocupació militar dels EEUU no ha pogut evitar. És l'expressió adequada a aquest moment del desenvolupament de la burgesia afganesa, com ens ha confirmat més amunt el testimoni del burgès de Kandahar, la gestió de les carreteres i de la recaptació d'impostos.

L'Afganistan és un país plenament integrat en el mercat mundial, un lloc de trànsit de mercaderies i connexió entre els grans països de l'àrea. Opi, amfetamines i productes miners

s'exporten a tot el món i s'exportaran encara més si les previsions d'inversió xineses i dels altres imperialismes es fan realitat.

D'altra banda, la població a l'Afganistan cada dia emigra més a les ciutats, una tendència completament capitalista. Kabul compta ja amb gairebé 5 milions de persones, i totes les ciutats afganeses no han fet més que créixer en població, com el país sencer, durant els anys de l'ocupació.

Els talibans actuals són l'expressió d'aquesta realitat material i és el que els permet presentar-se al món com a gestors adequats del capitalisme afganès: *"Els talibans van prometre ahir una "amnistia general" després de la presa de Kabul i un Estat en el qual les dones podran treballar en el "marc de l'Islam". (...) "No volem que ningú surti del país, aquest és el seu país, aquesta és la nostra pàtria comuna, tenim valors comuns, religió comuna, nació comuna (...)"*. (Expansión, 22-08-2021).

Els caràcters del moviment talibà són utilitzats per la propaganda occidental, tan retrògrada com ells, per exigir-los respecte als drets de les dones i als drets humans i presentar-se com el seu garant. En el capitalisme no hi ha éssers humans, homes i dones abstractes, hi ha explotadors i hi ha explotats. Les condicions de vida de les dones proletàries afganeses tampoc tenen res a veure amb les condicions de vida de les dones burgeses afganeses. Els talibans són retrògrads i reaccionaris, sí. Igual de reaccionaris que qualsevol grup polític-militar secundat per aquest o aquell grup imperialista, igual que aquests mateixos grups imperialistes, però es tracta d'una naturalesa reaccionària en relació amb la revolució proletària, no d'un retorn feudal.

A l'Afganistan no hi ha cap lluita contra el feudalisme que lliurar. A l'Afganistan el que està a l'ordre del dia és la lluita per l'abatiment del capitalisme i el derrocament dels seus gestors (tecnòcrates, talibans, qui sigui), lluita que el proletariat afganès (a l'Afganistan i a l'emigració) només pot portar endavant juntament amb la resta del proletariat mundial, organitzant-se com a classe per a si en el Partit Comunista Internacional.

El proletariat afganès i internacional s'obrirà pas, a través dels deserts que sigui necessari travessar, rebutjant la droga del nacionalisme i de la religió (en aquest cas, més que mai, l'opi del poble) i qualsevol divisió per motiu de llengua o ètnia, recuperant el marxisme com l'arma que podrà permetre a la classe obrera, a través de la revolució comunista internacional, retornar a la burgesia internacional tota la sang obrera vessada i acabar definitivament amb les crisis, les guerres i les atrocitats del capitalisme.

**FORA ELS EXÈRCITS IMPERIALISTES
DE TOTS ELS PAÏSOS!
CONTRA LA GUERRA IMPERIALISTA: REVOLUCIÓ
COMUNISTA INTERNACIONAL!**